

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk XIV

Als een vlammeende vloot dreef de stoet fakkels over de glooiende zwarte heuvels.

Lazarus bevond zich in de kern en worstelde onder de zwaartekracht van de verstikkende kettingen. Bovenaan de bergkam aangekomen, hield Lazarus halt. Hij trok zijn oren naar achteren, zijn wijd opengesperde pupillen krompen tot minuscule gaatjes.

Voor hem liep het landschap af, zich onbelemmerd uitstrekkend, en onthulde een groot kasteel bovenop de top van het volgende plateau. Een mengeling van fakkelvlammen kolkte voor de goed versterkte poorten. De menigte strekte zich uit, zelfs tot rond de kasteelmuren, en de dichtstbijzijnde rand van de menigte, misschien wel honderden meters diep, dunde uit en verspreidde zich tussen enkele rijen eenvoudige huizen met rieten daken. De hand van een soldaat spoorde Lazarus aan, naar beneden de ondiepe heuvel.

"Rijen sluiten! Wapens gereed! Positie behouden!" brulde de hoofdcommandant van de escorte. Soldaten gooiden fakkels opzij en haastten zich rond Lazarus, de losse formatie vormde zich tot een strak vierkant. Schilden werden naar de rand geheven en omsloten de kubus, terwijl pieken uitstaken en duidelijk op de menigte gericht waren. "Het zal geen kwaad overkomen! Als de formatie verbroken wordt, sla dan toe om te doden!"

Als één geheel schoof het ogenschijnlijk imposante verdedigingsblok naar voren.

De menigte brulde onophoudelijk als een storm, maar naarmate het gezelschap dichterbij kwam, verdween het gedonder en bleven alleen het gekwetter van krekels en het geknetter van fakkels over in de stille nachtlucht. Eindelijk, in die doodse stilte, splitste een oceaan van fakkels zich – een Dode Zee die zich in golven opende en een duidelijk pad verlichtte, rechtstreeks naar de kasteelpoorten. Misschien verdronk Lazarus in honderden wijdopen ogen; hij liet zijn blik zakken en liep door het nieuw aangelegde gangpad, de zware ijzeren staven rinkelden bij elke stap, terwijl een groep boogschutters de weg vrijmaakte voor de processie.

De menigte mompelde, geluiden klonken op van mensen achter hen. Toeschouwers slingerden beledigingen naar hen. Toen vloog er een steen over hen heen en trof Lazarus op zijn kruin. Hij stortte verwaasd op de grond, bloed stroomde langs zijn nek. Een kruisboogschutter schoot de steenwerper neer met een pijl en de jonge boer zakte in elkaar. De gebeurtenis lokte een luid protest uit. Haastig tilden twee soldaten Lazarus op. Hij strompelde tussen hen in, zijn hoofd duizelig. De bevelhebber schreeuwde waarschuwingen naar iedereen, maar de joelende massa overstemde zijn stem. Plotseling stortte het pad naar het kasteel in, volledig opgeslokt door woedende vuisten en zwaaiende fakkels.

De menigte, die Lazarus ongetwijfeld beschouwde als de koning der demonen en de prins van het kwaad, stroomde op hem af. Misschien herinnerden de vrouwen zich hun vele aardse smarten; ze spuugden hem toe. Bliksemflitsen vlogen in het rond. Misschien herinnerden de mannen zich hun vele zware wegen; ze stortten zich op hem. Zwaarden hakten door de lucht. En te midden van een zee van schuifelende voeten zochten opgewonden kinderen naar stenen. Pikes werden in het bloedbad gestoken.

De mannen van Lord D'Alcicourt dreven de duiveldorstige massa terug. Terwijl mannen, vrouwen en kinderen gewond of erger neervielen, stroomden er steeds meer toe. Bovendien keerden soldaten zich binnen de formatie tegen elkaar – het blok stortte in en de menigte slokte hen op. Woedende armen grepen Lazarus en tilden hem hoog op, waarna ze hem onder de menigte doorgaven. Vloeken en geschreeuw. Hij was een in kettingen gewikkelde mummie, drijvend op woeste golven van opgeheven ledematen. Willekeurige kreten smolten samen tot een ritmisch gebrul dat over het land weergalmde: "*Verbrand de duivel! Verbrand de duivel!*" Lazarus spartelde, sissend en schoppend, volledig in beslag genomen door zijn steeds toenemende pijn. "*Verbrand de duivel!*" schreeuwde de menigte.

Meteen verstomde de woede door het galmende strijdgeweld en alle ogen richtten zich op het kasteel. Bovenop de vestingmuren stormden boogschutters naar hun posities, hun pijlen gericht op de menigte. De kasteelpoorten vlogen wijd open en een colonne gepantserde ruiters denderde naar buiten, met zwaarden en Schilden glinsterden in de zee van fakkels. De menigte barstte los als ratten die voor het daglicht vluchten. Lazarus viel. Hij rolde over de grond en verloor het bewustzijn. In de zich uitbreidende chaos lagen overal doden en gewonden verspreid over het terrein. De hofwacht van D'Alcicourt omsingelde Lazarus en draaide hem rond.

Naar buiten, flankerend, met de schilden omhoog. Twee ridders stegen af en tilden Lazarus op een paard, met zijn buik naar beneden. Als één man, en even haastig als ze naar voren waren gestormd, denderde het gepantserde gezelschap terug door de wallen, de kasteelpoorten sloegen achter hen dicht.

Eenmaal binnen de kasteelmuren schoven ze de bewusteloze Eljo van zijn paard in een diepe kuil op de binnenplaats. Tegen de achterwand stond een enkele ijzeren deur die toegang gaf tot een ondergrondse ruimte, onder het kasteel. Aan weerszijden van de deur zaten twee geboeide gevangenen die nerveus naar hun nieuwste gast keken. Beiden waren onverzorgd, met ruige baarden, maar de een had een aanzienlijk imposantere uitstraling, met blond haar, een brede rug en blauwe ogen. Hij was zelfs groter dan Lazarus en wellicht wel even groot als... een reus naast zijn kleinere medegevangene.

Het grootste deel van de nacht was al verstreken en overgegaan in de vroege ochtend. Lazarus kwam bij bewustzijn, gewekt door een gesprek tussen de twee gevangenen. Hij bleef stil liggen en luisterde terwijl de grotere man spottend, zijn diepe stem met een vreemd accent, zei: 'Als het jouw Satan is, waarom laat hij zich dan vastbinden en in een put gooien? Geef me daar eens antwoord op!' De kleinere antwoordde: "Welnu, het is misschien niet Satan zelf, maar het is wel degelijk een demon. Zelfs nu doet hij alleen maar alsof hij gevangen zit. Hij zal zich losrukken uit die boeien en ons allemaal vermoorden!" 'Het is noch jouw Satan, noch een demon. Het is een Nacht-Alf, zoals ik je al vertelde – hij draagt alle kenmerken van ...' één. En het kan zich niet bevrijden, niet in die boeien."

Lazarus draaide zich om, opende zijn ogen en kwam met enige moeite overeind. Hij schudde het met bloed besmeurde haar uit zijn gezicht en zag een lelijke snee hoog boven zijn linkerwenkbrauw. "Lieve God," kreunde hij.

De kleinere gevangene stamelde, terwijl hij zich tegen zijn boeien verzette. "Zie je wel! Daar gaat het!" "De duivel!" smeekte hij de bewakers die vlak bij de rand van de put rondliepen. "Til ons eruit! Hij ontwaakt!"

'Stil!' blafte een soldaat terug. Hij keek naar Lazarus, richtte zijn blik op de sterrenhemel en draaide zich vervolgens om om rustig weg te gaan.

'Ja,' spuugde de grote gevangene, klagend tegen de kleinere, 'Hou je mond! Je geschreeuw is een beetje kinderachtig.' De kleinere man kneep zijn ogen samen, snoof en drukte zich met zijn rug tegen de muur, stijf rechtop zittend, met zijn armen langs zijn knieën – misschien in een poging zijn waardigheid te herwinnen door zo'n uitdagende maar nonchalante houding. Hij staarde Lazarus van een afstand aan.

Uiteindelijk boog hij zich voorover en siste naar Lazarus: "Ik ben niet degene die je zoekt, duivel. Ik ben een christen." Hij wees naar de grote man: "Hij is degene die je nodig hebt – een man uit het Noorden – een

heidens."

Lazarus verdedigde zich: "Ik ben geen duivel."

'Kun je het dan niet horen?' snauwde de man uit het Noorden tegen de christen. 'Hij is geen duivel. Ik heb je verteld wat hij wel is.'

"Mijn naam is Lazarus Gogu." Lazarus bekeek zijn kettingen.

'Gogu, misschien.' De Noorderling leunde achterover en grijnsde. 'Maar Gogu de Nachtelven, dat ben je nog steeds.'

De christen vroeg hem: "Als u dan geen duivel bent, waarom ziet u er dan uit als een duivel?"

"Zo ben ik nu eenmaal geboren. Ik ben een man – alleen anders."

'Een man? Alleen?' De Noorderling grinnikte en draaide zich naar de christen. 'De Nacht-Alf noemt zichzelf een man. Wat denken jullie – man of niet?' Hij lachte.

Lazarus vroeg de Noorman: "Wat is een Nacht-Alf?"

'Jij!' snauwde hij terug. 'En als je ook maar in mijn buurt komt, breek ik je nek.'

Lazarus fronste zijn wenkbrauwen en draaide zich naar de ander. De christen zei: "Hij is een Noorman. Zijn volk gelooft dat Nachtelven wezens zijn die bij zonsondergang door de bossen zwerven." 'Dus hij is geen christen?' vroeg Lazarus.

De man uit het Noorden lachte. "Onze Alf wil weten of ik een christen ben." Hij schudde zijn hoofd, duidelijk vol afschuw.

Lazarus vroeg hem: "Geloof je dan niet dat Jezus Christus voor onze zonden is gestorven?"

Schokkend, de kettingen strak klappend, zat de Noorderling Lazarus woedend aan te staren. "Nee!" Hij spuugde op de bodem van de put. "En ik zal zulke leugens nooit slikken!"

'Pas op dat je geen rechtmatige plaats in de hel verdient,' waarschuwde de christen hem.

De man uit het Noorden wierp hem een veelbetekenende blik toe, trok een pruillip en leunde achterover tegen de muur. "Bij mijn Na mijn dood zal mijn plaats aan Odins tafel zijn – met eten, drinken, gezang en maagden in de *zalen van Valhalla*. En je kunt je dwaze verhalen bewaren om kleine kinderen bang te maken en er volwassen lafaards van te maken."

'Jij gelooft in mythen,' antwoordde de christen, 'ik heb het je al zo vaak gezegd: er is geen Odin of *heilige hallen*. Kijk om je heen – niemand spreekt over zulke onzin, behalve jij.'

Hoe kun je dat geloven —"

De man uit het Noorden boog zich voorover, greep de christen bij zijn achterhoofd en trok zijn hoofd dichtbij. Hij gromde hem in het gezicht: "Let op je woorden! In het land van mijn vader en broer heb ik velen van jullie soort zien sterven omdat ze minder durfden te zeggen. Ik ben misschien maar één man onder jullie christenen, maar in *mijn* land zouden jullie omringd worden door *mijn* volk."

Onthoud dit goed: iedereen zou je kennen als '*Odins godslasteraar*' en je onthoofden.

ervoor."

Lazarus vroeg hen: "Waarom zitten jullie beiden in deze put?"

De Noorderling liet zijn maat los en leunde achterover. "We zijn hier, mijn beste Alf," omdat mijn vriend hier een man heeft vermoord en zijn paard heeft gestolen."

'Ik heb mezelf slechts verdedigd,' snauwde de christen, terwijl hij zijn achterhoofd naar beneden streek. "Hij tekende eerst op mij."

"En als je zijn paard niet had gestolen, had hij niet op je geschoten. Toen leidde je de soldaten rechtstreeks naar de plek waar ik sliep. Jij stomme idioot! Ik zei dat ik moe was van het lopen – ik heb je niet gezegd dat je een paard moest stelen!"

'Nee, nee, nee,' flapte de christen eruit, 'Ze zouden je laten gaan. Je bent hier niet vanwege mij. Ik heb ze verteld dat ik je niet kende!' Hij wees beschuldigend naar de man uit het Noorden. 'Je hebt jezelf hierheen gebracht. Je hebt toegegeven dat je me kende – en toen sprak je.'

Die onzin over Odin, dat je gebonden bent aan de waarheid, en dergelijke. Het is dat dwaze geloof van jou dat je ten val heeft gebracht – niet mij!"

'Zo zij het,' antwoordde de Noorderling, terwijl hij protesterend met zijn kettingen zwaaide. 'En bij mijn geloof zal ik dat doen. Ik zal trots sterven door de hand van mijn vijanden. En morgen, wanneer we worden opgehangen, zal de Walküre mij meenemen en jullie laten rotten.'

De christen berispte hem: "Wanneer wij opgehangen worden, zul jij branden in de hel vanwege je valse geloof."

'Opgehangen?' vroeg Lazarus, terwijl hij zijn wenkbrauwen optrok.

'Morgen worden we opgehangen voor onze misdaden,' bekende de christen.

'Voor je misdaden!' snauwde de Noorderling. 'Alleen, ik maakte de fout om te reizen...'

'Naast een moordende, diefachtige, leugenachtige slang zoals jij! En omdat je mijn trouw hebt bewaard tegenover mijn vijanden! Alleen dat!'

'Maar ik ben hier om Lord D'Alcicourt te zien,' hield Lazarus vol. 'Ik ben hier niet om opgehangen te worden.'

'Nee, Alf. Je zult niet hangen. Maak je geen zorgen.' De man uit het Noorden verzekerde hem met louter sarcasme, nadat hij een blik op de hemel had geworpen. 'De ochtend breekt aan. Bij het eerste licht zal er niets meer van je over zijn om op te hangen.' Hij bulderde een hooghartige lach. Lazarus keek op om ijle, dunne wolkjes te ontdekken, omljnd met een zwakke rode gloed.

'Zwijg, heiden!' riep een soldaat van boven. Lazarus rommelde in zijn ketenen en probeerde zich te bevrijden.

'Je hebt hem van streek gemaakt. Wat bedoelde je daarmee?', vroeg de christen.

Nog steeds grinnikend antwoordde de man uit het Noorden: "Ik ga een weddenschap met je aan, mijn vriend." Hij schoof dicht naar de christen toe en fluisterde: "Ik wed het woord van mijn volk tegen de..."

Uw woord, uw geloof tegenover het mijne. Wat zegt u daarvan?

"Je kunt geen vertrouwen op je geloof hebben."

'O, maar dat kan ik wel. Als ik u kan bewijzen dat mijn volk gelijk heeft, wilt u dan uw geloof afzweren en bij ons aanschuiven aan Odins tafel?'

“Je hecht geen waarde aan je ziel, want je spreekt godslasteringen op het uur van je dood.”

“Ik ga deze weddenschap niet aan om mijn ziel in gevaar te brengen, maar om de jouwe te redden.”

“Wat voor weddenschap is dit?”

“Bij het woord van mijn volk – bij de waarheid van Odin en Loki – zweer ik u dat dit

“Hij is een Nacht-Alf en niet een van jouw demonen.” Hij knikte naar Lazarus.

‘Ik ben geen Nacht-Alf,’ snauwde Lazarus, terwijl hij nog steeds tegen zijn boeien vocht.

Maar de Noorderling vervolgde: “Binnenkort zal hij hetzelfde lot ondergaan als alle Nachtelven.

Want ze kunnen overdag niet boven de grond zijn, anders verbranden ze als de zon erop schijnt.”

En wanneer u hem ziet verbranden, zult u dan trouw zweren aan het geloof van mijn volk? naar Odin?”

De christen keek hem ongelovig aan, met een gefronst voorhoofd. ‘Je bent je evenwicht kwijt.’ Hij wierp een blik op Lazarus en krabde aan zijn baard. ‘Meen je dat nou?’

‘Hij zal net zo zeker verbranden als wij opgehangen zullen worden,’ grijnsde de Noorderling. ‘Hebben we de weddenschap aangenomen of niet?’

De kleinere grinnikte. “Nee, nee, nee – hier is de weddenschap. In plaats daarvan zal ik je ziel redden. Als hij verbrandt in de zon, zoals jij beweert, zal ik mijn ziel aan jouw Odin geven – wat nooit zal gebeuren.” Hij lachte en prikte met zijn vinger naar zijn grote vriend. “En als hij dat niet doet, wil ik dat je de Heer Christus als je Verlosser aanneemt en je god Odin en het geloof van je volk afzweert. En wanneer we sterven, in de hemel, zul je me voor eeuwig dankbaar zijn.”

De man uit het Noorden vertrok zijn gezicht en barstte toen in lachen uit. “Zo zit het in elkaar!” Hij klopte zijn kameraad op de schouder. “Dan is het een weddenschap! Akkoord!”

‘Afgesproken,’ sneerde de christen. ‘En ik zal je eraan houden.’ De twee leunden tegen de muur en keken toe hoe Lazarus zich verwoed inspande om zijn armen te bevrijden. De Eljo stond op en gleed tegen de muur omhoog. Hij draaide zich om en waarschuwde de christen: ‘Je moet je ziel niet voor mij verwedden.’ Hij wierp een blik op de hemel en keerde zich vervolgens weer naar zijn ketenen.

De christen kwam langzaam overeind. “Het is alleen een weddenschap als je kunt verliezen. Omdat ik de Almachtige Heer verdedig, kan ik niet verliezen. En aangezien ik weer een ziel red van types zoals jij, wint God deze strijd.” De christen grijnsde.

‘Geen bedrog meer, mijn beste Alf.’ De Noorderling spotte met Lazarus en knipoogde. ‘Komt de zon op, hij is van Odin. En jij zult tot as en stof vergaan.’

Het gekletter van harnassen zwelde aan tot een gebrul toen de soldaten de heuvelrug omsingelden; hun kruisbogen gespannen en klaar voor gebruik.

“Naar beneden!” riep een soldaat. “Naar beneden, nu!” Lazarus en de christen sprongen op de bodem van de put. De man uit het noorden fronste zijn wenkbrauwen en drukte zijn rug stevig tegen de muur. De soldaat brulde: “Alle gevangenen veilig!”

Knal! Gekraak! De ijzeren putdeur zwaaide wijd open en liet een stroom gewapende bewakers naar buiten stromen. De meesten drukten de christelijke en heidense gevangenen tegen de muur, terwijl anderen zich om Lazarus heen stortten.

'Sta op! Schiet op!' Ze duwden Lazarus snel door de ijzeren deur. Hij struikelde door een wervelwind van harnassen en zwaarden en daalde af in een ondergrondse gang vol fakkels, piekeniers en boogschutters. De deur van de put sloeg achter hem dicht en een stem galmde door de gang: 'Putdeur beveiligd!' De bewakers sleurden Lazarus mee door een ondergronds doolhof vol bochten en kronkels.

Een van zijn begeleiders riep: "Halt!" De soldaten draaiden hem naar een deur en trokken zijn kettingen steviger vast. "Stap naar binnen." Lazarus gehoorzaamde. De deur klikte achter hem dicht en de echo's van gemompel en het geluid van verschuivend metaal vervaagden toen de soldaten vertrokken.

De lucht was zwaar en beklemmend – kil als in een graf, met een vage zoete geur van vergane was en vochtige steen. Hij scande de schemerige, rechthoekige kamer. Een lange, ruw bewerkte tafel stond in het midden van de vloer, in de lengte, en twee even lange banken stonden langs de zijanten. Ook brandden er twee kaarsen in schalen aan weerszijden van de tafel; de kaars die dichterbij stond, had een hoge vlam die een dansende lichtcirkel rond de voet wierp. De andere kaars gaf geen licht, maar er kwam een zwakke rode gloed uit de lont. En onder de wervelende rookspiraal, op de vloer en in de verste hoek, lag een ruw strooien matras uitgespreid. In de tegenoverliggende hoek ving hij een vluchtige glimp op van wat leek op een platgereden rat, die er eenzaam en grotendeels verrot bij lag. Lazarus gleed langs de muur naar beneden en schuurde met zijn kettingen langs de stenen. Hij zakte in elkaar op het matras en gaf de details van zijn huidige verblijfplaats over aan het grenzeloze rijk van de dromen.

~*~

Maar, voor wat een vluchtig moment leek, verdwenen zijn dromen en zwaaide de deur wijd open – en zijn ogen ook. Plotseling draaide hij zich om en ging rechtop zitten, zijn ogen tot spleetjes knijpend tegen de stroom fel licht die door de deuropening naar binnen stroomde. Twee bedienden kwamen binnen met zevenlaagse kandelaars en plaatsten ze op de tafel. Toen ze vertrokken met de uitgebrande kaarsen, marcheerde een colonne soldaten naar binnen en stelde zich op langs de achterwand. Verschillende goed geklede mannen kwamen binnen, gevolgd door een tamelijk grote en tengere, kalende bisschop van middelbare leeftijd, in vol ornaat. Hij wisselde blikken met Lazarus, zijn nerveuze ogen verraadden wellicht een zekere argwaan, of zelfs tegenzin. Achter hem sloten bewakers de deur en namen hun posten in om deze te beveiligen.

De schrijver bleef voor de tafel staan en staarde naar Lazarus, alvorens zich tot de bisschop te wenden.

"Het is echt een duivel. Kijk ernaar – de tanden – de oren – en met vleugels van een vleermuis."
'Ik ben geen duivel,' antwoordde Lazarus.

De bisschop corrigeerde de schrijver. "Beschuldig hem niet zonder goede reden; hij heeft ons geen kwaad gedaan. We zullen het snel genoeg te weten komen."

De schrijver, de bisschop en anderen bewogen zich doelbewust door de kamer terwijl Lazarus de nerveuze gezichten van de soldaten observeerde. Metaal klonk in de verschuivende rijen; en de atmosfeer werd gekenmerkt door een zwierige lucht die de zoete geur van vers zweet, uitgebrand kaarsvet en verbrande lonten met zich meedroeg. De schrijver zuchtte en ging aan tafel zitten met een inktpot, een ganzenveer en een rol perkament. Lazarus stond op. Onrustige bewakers grepen hun wapens vast toen Lazarus tegen de muur stapte. De schrijver rolde het papier uit, pakte de ganzenveer en... Hij gooide het over de grond en legde het boven het papier. Hij wierp Lazarus een scherpe blik toe en haalde diep adem.

'Heb je een naam?' vroeg de schrijver hem.

"Lazarus. Lazarus Gogu." Zo krabbelde de ganzenveer.

"Wat u nu belijdt, Lazarus Gogu, zal als waarheid worden opgetekend. Zweert u nu alleen de waarheid te belijden voor God en Zijn Heiligheid?"

"Ik spreek de waarheid."

'Goed dan. Wie dient u? Welke Heer en Koning?'

Hij antwoordde de schrijver: 'Ik dien mijn Heer, God en Koning.' Twijfelende blikken schoten heen en weer.

'Misschien moet ik het anders vragen,' zei de schrijver, 'aan wie zweert u trouw – aan welke adel en welk land?'

"Ik ben een man van God. Ik zweer trouw aan Hem, Zijne Heiligheid en de Kerk."

De bisschop glimlachte en stapte naar voren: "Goed. En gelooft u in één almachtige God, die de Vader, de Zoon en de Heilige Geest is?"

"Ik doe."

De schrijver stopte met schrijven en keek op, terwijl hij een wenkbrauw optrok. 'Dus u beschouwt uzelf als een mens – en van God?'

"Ik doe."

'Mannen hebben geen vleugels,' antwoordde hij sarcastisch. 'Maar zeg eens, kun je echt vliegen?'

"Ja."

De schrijver vroeg hem tijdens het schrijven nogmaals: "En hoe ver kun je in één keer vliegen?"

Lazarus antwoordde: "Nog een half uurtje, voordat ik moet rusten." Maar de ganzenveer bevroor en de schrijver leunde achterover met twijfelende ogen en samengeknepen lippen. Enkele bewakers met grote ogen mompelden iets.

'Stilte, allen.' De bisschop corrigeerde hen. Hij wendde zich tot Lazarus. 'Lazarus, geloof je in Christus, geboren uit de Maagd, geleden, opgestaan en naar de hemel opgestegen?'
"Ik doe."

'Goed.' De priester liep heen en weer en knikte. 'Dit is goed.'

De schrijver vroeg: "Vertel me eens over je ouders. Wie zijn ze en waar zijn ze nu?"

Lazarus was onrustig en wierp een bezorgde blik op de bisschop.

De bisschop draaide zich om naar de schrijver en wenkte hem met een gebaar. "Laten we niet langer blijven treuzelen; stel een andere, belangrijker vraag."

'Prima.' De schrijver rolde met zijn ogen en stelde vervolgens de volgende vraag: 'Heeft u ooit iemand gedood of aan een veldslag deelgenomen?'

"Nee."

Hij doopte zijn ganzenveer in de inkt, schudde hem en bestudeerde Lazarus. 'Nog nooit gedood? Toch heb je tanden als een hond. Zeg me, eet je vlees?'

"Ja, dat heb ik. Wat ik bedoel —"

De schrijver onderbrak hem. 'U zegt dat u nog nooit iemand gedood hebt?' Hij ondervroeg Lazarus, waarbij hij een mengeling van angst en verwarring veinsde. 'Maar om vlees te eten, moet je toch doden?' En met een subtiele beschuldiging wees hij met zijn ganzenveer naar de Eljo. 'Zou het kunnen dat u nu voor deze raad liegt?'

'Hoor, hoor.' De bisschop wuifde met een sierlijke hand en wees de schrijver toe: 'Geen reden voor verwarring. Laat hem spreken.'

Lazarus bekende: "Ik heb wilde dieren gedood, maar Gods geboden zijn daar niet op van toepassing. " **aan dieren! Ik had honger en geen brood!**

De schrijver trok een wenkbrauw op. "*Nee, brood?*"

"Niets. Ik heb geen graan gevonden in het bos. Zonder graan kan ik geen brood bakken."

'Dus je houdt van brood eten?' krabbelde de schrijver.

"Nee, ik lust *geen* brood."

De schrijver hield op en zuchtte. 'Waarom wilde je dan in vredesnaam brood bakken, terwijl je niet van brood houdt?'

De bisschop schraapte zijn keel en kwam op hem af met zijn vingers ineengeklemd onder zijn dikke buik. 'Geloof je dat brood en wijn, in de mis die door christelijke priesters wordt opgedragen, door goddelijke kracht worden veranderd in het lichaam en bloed van Christus?'

"Ik doe."

'Uitstekend antwoord.' De sluw grijnzende bisschop wreef in zijn handen en draaide zich om naar de schrijver, die roerloos bleef zitten, vroeg: "U hebt zijn antwoord opgeschreven, toch?"

De schrijver antwoordde: "Maar als u het wenst, zou ik hem graag willen vragen —"

'Dat zou me niet bevallen,' zei de bisschop, terwijl hij zwaar op de tafel leunde en hem berispte, 'Nu "Schrijf zijn antwoord op." Hij knipte met zijn vingers en wees naar het perkament.

'Zoals u wenst.' De schrijver pruilde, maar doopte toch zijn ganzenvaar in het water en gehoorzaamde. De bisschop keerde zich met een tevreden gezicht naar Lazarus om.

De schrijver stotterde, zichtbaar nerveus, toen hij de volgende vraag stelde. "En hoeveel zijn er nog meer zoals uw soort – eh – vliegende mannen?"

'O ja,' onderbrak de vriendelijke bisschop, 'er moeten zeker nog meer vliegende mannen zijn.'

"Hoeveel meer zijn het er nog, en waar zouden ze zich nu bevinden?" Hij tuitte zijn lippen in gespannen verwachting.

"Ik weet het niet. Ik ben alleen."

"Je bent er dus maar één?"

"Ik heb geen ander gezien."

'Ik begrijp het.' De priester fronste zijn wenkbrauwen, streek over zijn brede kin en wierp zijn teleurstelling op de grond.

De schrijver las vanaf het perkament nog een vraag hardop voor: "Weet u hoe u een een mes, een boog of een wapen van welke aard dan ook?"

'Ik heb ooit een mes van bot gemaakt, om huiden en vlees te snijden,' vertelde Lazarus.

De bisschop naderde Lazarus en keek hem in de ogen. Hij zag Lazarus' gebedskruis en schoof de overhangende schakels opzij om het beter te kunnen bekijken. 'Waar heb je dit vandaan?' Hij boog zich voorover en bekeek het kruis aandachtig, terwijl hij zwaar ademhaalde zoals egocentrische dikke mannen vaak doen.

"Het was een geschenk van een monnik: zijn gebedskruis."

De zwaarlijvige priester rolde het kruisje tussen zijn bleke, fijne worstvingers en bekeek de versleten hoeken. 'Ja. Alleen een monnik kan een gebedskruisje zo afslijten. Ik geloof je, Lazarus.' De bisschop wierp hem een subtiele knipoog toe en wendde zich tot de bewakers: 'Ik heb genoeg gezien. Verwijder ze.'

De schrijver stond op en prikte met zijn ganzenvaar in de inktpot. 'Misschien moeten we niet overhaast te werk gaan.'

Hoe kun je er zeker van zijn dat hij het niet van een gevangene heeft gestolen terwijl hij in de put zat?

'O, ik ben er absoluut zeker van dat hij dat niet deed,' antwoordde de bisschop. Hij trok aan de kettingen waarmee de halsketting strak tegen Lazarus' borst was vastgebonden. 'Dat het kruis onder deze kettingen lag, kan alleen maar betekenen dat hij het al droeg voordat hij werd vastgebonden. Duivels dragen nooit kruisen.' De priester richtte zich vervolgens tot de hele zaal, wijzend naar Lazarus. 'Dit is geen duivelskind; dit is een vliegende man; dit is een vliegende christen.'

man—en zijn naam is Lazarus. En als bisschop van deze provincie zal ik het gezag behouden in deze zaak en er zal geen tegenspraak van hem worden verhoord.”

De schrijver liep om de tafel heen en fluisterde de bisschop toe: "Mag ik even met u spreken? " Hij knikte naar een lege hoek van de kamer. Lazarus spitste zijn oren toen hij, in een ogenschijnlijk privéruimte, De schrijver fluisterde zijn zorgen aan de bisschop toe: 'Zelfs een duivel zou weten hoe hij al deze vragen moet beantwoorden . En het lijkt erop dat niets ervan door Gods genade of in het licht van God is gemaakt. Misschien is het verstandig om die dingen achterwege te laten...'

De priester onderbrak hem. 'Misschien is het verstandig om hierover na te denken: als u dit delicate moment verstoort, zal Heer D'Alcicourt u in de boeien slaan.' Hij draaide zich om en snauwde naar de soldaten: 'Hebben jullie me niet gehoord? Verwijder die smerige boeien onmiddellijk!'

Drie bewakers sprongen naar voren en ontkleedden Lazarus.

De schrijver zuchtte en verzamelde zijn spullen toen Lazarus hem aansprak: "Ik ben een vliegende man."

De schrijver verstijfde en wierp een blik op de bisschop, die hem met een priemende blik aanstaarde . Hij richtte zijn aandacht weer op Lazarus, zette een geforceerde glimlach op en antwoordde: "Ja, u bent—dat." Hij wierp nog een snelle blik op de nu tevreden priester voordat hij zich met zijn opgerolde perkament en inktpot de kamer uit baande.

Lazarus boog lichtjes voor de priester. "Ik sta bij u in de schuld. Dank u wel."

“Ja, dat klopt. En misschien kunnen we die kwestie later nog eens bespreken, in alle privacy.” "kwartieren," fluisterde hij, terwijl hij Lazarus' arm streelde. Zijn grijns veranderde in een gefronste wenkbrauw en een opgetrokken kin. "Maar u bent nog niet vrij. Heer D'Alcicourt zal u zo dadelijk ontvangen." De bisschop draaide zich om en richtte zich tot de soldaten. "We zijn hier klaar."

De kamer werd leeg, de deur ging dicht en Lazarus ging op een bankje zitten. Door en door smerig, zijn haar vol bloed, verzorgde hij zijn snijwonden en blauwe plekken onder het felle licht van twee kandelaars.

Er verstreek geruime tijd voordat de deur weer openging en een dienstmeisje van middelbare leeftijd met haar drie jongere dienstmeisjes binnenkwam. De zwaarlijvige vrouw was bijna net zo lang als Lazarus , en haar aanzienlijke omvang deed haar bescheiden voorkomen wellicht volledig teniet. van de meisjes die achter haar aan binnenkwamen. Ze droeg een grote, overvolle schaal onder haar borst, gevuld met zeep, zalfjes en allerlei andere hygiëneartikelen. Ze bleef staan en bekeek Lazarus, die op een bankje aan het uiteinde van de tafel zat. Lazarus stond op en boog.

'Dus u bent de befaamde vlieger ?' vroeg ze. 'Lazarus, toch?'

'Ik ben Lazarus Gogu,' zei hij.

'Ik heb gezondere ratten gezien – jij bent smerig,' snauwde ze, voordat ze naar het uiteinde van de tafel liep. 'En ik kan je hier al ruiken.' Terwijl ze de inhoud van het dienblad uitpakte, ontdekte ze dat de dienstmeisjes nog steeds stonden, aan de andere kant van de kamer naar hem te staren. Een van hen hield een emmer stomend water vast, een ander een bundel opgevouwen doeken en de laatste had schone kleren en laarzen in zijn handen.

'Kom hier,' snauwde ze, 'Meester Lazarus bijt niet . Hij is een christen.'
Ze sprongen tevoorschijn, zetten hun spullen op tafel en keken hem aan. Hij glimlachte, knikte, en zij glimlachten terug.

Ze keerde terug naar de tafel en begon zalven te mengen. "Meester Lazarus, mijn Heer bedoelde u geen kwaad en is woedend over de manier waarop u behandeld bent. Hij heeft sindsdien velen laten arresteren." Ik kan u verzekeren dat wij dorpelingen er geen enkele rol in hebben gespeeld. Degenen die zich bij de poorten verzamelden, kwamen uit andere delen van de provincie – ze worden steeds brutaler omdat ze weten dat het leger van mijn heer te klein is om zijn heerschappij over zijn land uit te oefenen."

'Maar Heer D'Alcicourt wil nog steeds met mij spreken, nietwaar?' vroeg Lazarus.

"Inderdaad. Zou u alstublieft even naar deze kant willen komen?"

'En hij weet waar ik ben?' vroeg Lazarus, terwijl hij om de tafel heen liep.

"Dat doet hij. Het is voor uw bescherming dat u opgesloten zit, Meester Lazarus. Hij staat erop dat u

"U moet als zijn geachte gast worden behandeld." Ze greep zijn arm en trok hem recht achter zich.

"Sta hier." Ze pakte het zeepbakje van tafel en zette het voor zijn voeten neer.

'Mag ik nu met hem spreken?'

Ze bekeek hem van top tot teen en grinnikte. 'Je bent smerig – en zeker niet in staat om een audiëntie bij mijn Heer te zoeken. Je moet een bad nemen. Laten we er nu maar mee beginnen. Trek die kleren uit.' De vrouw draaide zich weer naar het dienblad terwijl de dienstmeisjes hem omsingelden en lichtvoetig als engelen liepen. Elk trok een zeepdoek uit de emmer en wrong die uit.

Lazarus' ogen sperden zich wijd open. Hij deinsde achteruit. 'Uitkleden? Nu al?'

'U wilt mijnheer toch spreken , nietwaar?' vroeg ze hem over haar schouder.

"Ja, maar ik zou liever —"

'Ach, hou toch op. Ik heb vijf zonen grootgebracht en tegen elk van hen gezegd: "Jullie hebben niets wat ik nog niet eerder heb gezien." Trek nu je kleren uit, zodat ik je kan schoonmaken voor mijn Heer. Ik heb mijn orders: of je trekt die vuile kleren uit, of ik doe het voor je.' Ze sloot de geopende zalfjes weer af en zette ze terug op het dienblad. 'Hij verwacht dat je helemaal schoon bent . En je hebt die kleren niet nodig, want mijn Heer heeft voor schone kleren en laarzen gezorgd. Je zult er zo uitzien als je wilt —'

Achter haar slaakte een dienstmeisje een kreet van verbazing. Een ander grinnikte en de vrouw berispte hen. "Zulk gedrag tolereer ik niet!" Ze draaide zich om en vervolgde haar betoog: "Zolang —"

Toch zag ze Lazarus staan, zichtbaar in verlegenheid gebracht.

'O, mijn hemel!' stamelde ze, met haar hand op haar wang, terwijl alle ogen gefascineerd op Lazarus' uitzonderlijke gelaatstreken gericht waren.

Ze schraapte haar keel en snauwde tegen haar dienstmeisjes: "Nou? Schiet op!" Ze renden naar voren en wreven hem in met zeepsop en schrobden hem schoon. De vrouw waste zijn haar, waarna ze een blikje zalf haalde en met een doek de snijwond op zijn voorhoofd afveegde. Ze verzorgde de wond. En terwijl de dienstmeisjes hem wasten, verzorgde zij ook de kleinere wonden op zijn hoofd.

'Dat is genoeg.' Ze legde de zalf op tafel en draaide zich om met een schoon washandje.

'De diepere snede zal een litteken achterlaten, maar je zult leven.'

De vrouw hield zijn hoofd achterover en waste zijn nek. 'U hoeft zich zeker niet te scheren, meester Lazarus. Heeft u dan nooit haar gehad, behalve op uw hoofd?'

"Nee."

'En hebben alle vliegende mannen zulke lange oren en tanden als jij?'

'Ik weet het niet. Ik heb er nog geen andere gezien—Au!' Lazarus verstijfde.

"Ach, wees stil; ik doe je geen pijn."

'Zij zijn het,' gaf hij toe, terwijl hij mopperend naar het plafond keek.

Ze keek neer op de toppen van drie hoofden, die wellicht voor de grap bij elkaar waren gekomen. "Lilita! Zijn jullie meiden nog niet klaar?"

Alle drie sprongen op, met een brede grijns op hun gezicht. "Oh ja, mam."

'Verplaats dan de emmer en schrob zijn achterkant.' De vrouw liet zijn hoofd los en waste zijn schouders.

'Steek je armen omhoog. En als u zo vriendelijk wilt zijn uw vleugels uit te spreiden, Meester Lazarus, dan kunnen we ook de binnenkant ervan schoonmaken.' Hij gehoorzaamde; ze haptten naar adem; maar het baden ging gewoon door.

Uiteindelijk droogde en poederde de vrouw hem af. Ze hield een wit, gegolfd shirt omhoog, waarvan de achterkant in het midden was opengesneden. 'Ik heb ruimte gelaten voor je vleugels, maar het aantrekken ervan zou wel eens lastig kunnen zijn...'

"Het was wel een hele klus." Toch gleed het over zijn vleugels en rolde perfect op zijn plek. "Geweldig. Ik had het iets te klein gemaakt. Ik heb de maat van mijn oudste zoon gebruikt om het passend te maken. Hij was ook een flinke jongen." Ze maakte de voorkant vast.

'Is dit zijn shirt?' vroeg Lazarus.

'O nee.' Ze grinnikte. 'Hij droeg nooit zulke mooie kleren.' Ze streek zijn kraag recht. 'Maar hij is nu dood.'

Wat is er met hem gebeurd?

Ze tuitte haar lippen. "Hij werd gedood door dat monster, Heer Hugon – de duivel zelf."

Ze nam een zwarte broek van een van de meisjes en gaf die aan hem. "Zijn leger Ze plunderden de velden van het dorp en doodden mijn man, mijn vijf zonen en mijn twee dochters. Ze vochten dapper, maar we zijn geen partij voor Hugons leger."

"Waarom heeft hij ze vermoord?"

'Omdat hij een monster is. Maar genoeg daarover – wat gebeurd is, is gebeurd.' Ze gaf hem een paar zwarte laarzen. 'Trek deze nu aan.' Ze draaide zich naar de tafel en zij en haar dienstmeisjes pakten hun spullen.

Met haar rug naar Lazarus toegekeerd, zei ze: "Welnu, we hebben je gewassen met zeep en water, het bloed van je afgewassen en je ingesmeerd met zalf. Meer konden we niet doen."

Ze vulde het dienblad opnieuw en gaf een van de meisjes de opdracht: "Haal die huiden."

"Ja, mam."

Ze haalde diep adem en riep hem toe: "Nee, Meester Lazarus, u bent geen vliegende man."

'Dat ben ik,' hield Lazarus vol.

Ze draaide zich om en keek hem diep in de ogen. Toen zette ze haar handen in haar zij en glimlachte bewonderend. 'Nee. Nu zie je er zo elegant uit als een vliegende prins. En mijn Heer zou helemaal van je onder de indruk moeten zijn, net als ik.' Lazarus boog en glimlachte.

'Nou, meiden, laten we alles verzamelen. Wij zijn klaar.' De vrouw droeg haar dienblad naar de deur en klopte aan.

Lazarus riep haar na: "Ik sta bij u in de schuld. Dank u wel."

'Nee, dat bent u niet, Meester Lazarus. Er zijn twee seizoenen verstreken sinds ik voor het laatst moeder was voor mijn jongens. En alleen een weduwe kan momenten als deze waarderen.' Ze glimlachte zwakjes en staarde naar de vloer, misschien om een glimp op te vangen van voorbije seizoenen. Toch ging de deur open en een bewaker liet hen door. 'Vaarwel, Meester Lazarus,' riep ze terug, terwijl haar drie zwaarbelaste dienstmeisjes haar volgden.

'Ja, mam,' antwoordde Lazarus, nog steeds glimlachend en zwaaiend als een klein jongetje, zelfs toen de deur met een klik dichtging.

Uiteindelijk liep Lazarus met gebogen hoofd en gevouwen handen achter zijn rug om de tafel heen en weer. een afbeelding van een peinzende gevleugelde edelman. Zo nu en dan wierp hij een waakzame blik over de muren, terwijl hij zijn oren spitste, wellicht in een onbewuste poging om dat kenmerkende geluid van de komst van de hel te achterhalen – soms gekenmerkt door wat leek op het gezoem van vele sprinkhanen.

Tijdens zijn zeer korte verblijf ontwikkelde hij al snel een afkeer van muren en verlangde hij naar de alternatieve veiligheid van de open ruimte – van de eeuwige hemel. En hoewel hij onder de bescherming stond van de heer...

Hoewel hij een vooraanstaande gast was, bleef Lazarus gevangene van een nog hogere heerser. Hij verdwaalde in het kaarslicht – in diepe overpeinzing – zich er volledig van bewust dat hij de kamer niet kon verlaten, aangezien het nu daglicht was en de brandende zon zijn meesterlijke poortwachter was.

In de tussentijd, veilig voor de helse strijdswagen van de hemel, knaagden er echter meer dringende zorgen aan hem. Allereerst, hoe zou hij aan Heer D'Alcicourt, of aan welke godvrezende christen dan ook, uitleggen dat hij volledig een wezen was dat voor de nacht geschapen was, maar tegelijkertijd zijn imago als christen, geschapen in het Licht van God, behield? Bovendien kon hij alleen maar bidden dat welke taak Heer D'Alcicourt ook voor hem in petto had, het geen zondige daad was en geen daglicht vereiste. Als het zo'n eenvoudige taak was, dan zou hij, eenmaal voltooid, Hij is wellicht weer op weg naar Canello om broeder Salvitino op te halen en zijn belofte na te komen om te helpen bij het sluiten van de poortsteen.

De honger knaagde echter hevig in zijn uitgeholde maag, die al lang leeg was als een uitgeholde tombe. Hij draaide zich naar de deur en snoof de lucht op. Eerst vaag, maar de geur werd steeds sterker en bevestigde de aroma van geroosterd varkensvlees. Stemmen galmden door de gang. De deur zwaaide open.

Een rij bedienden kwam binnen, elk beladen met een dampende schotel. Lazarus leunde tegen de muur terwijl ze zich rond de tafel verzamelden en deze vulden met zilveren schalen voor een feestmaal dat een koning waardig was. Gebraden varkensvlees en gepeperde pauw, visfilets, mals kalfsvlees en gegrild rundvlees, en gebakken kip en hertenbiefstukken streden om een plekje op het overvolle tafelblad. Gekookte eieren en stukken kaas sierden de schalen. Fruit vulde dienbladen naast kommen vol noten. Een karaf wijn stond er vol bij. Al met al was de tafel veranderd in een uitgestrekte collage en een culinair meesterwerk.

Een voor een bogen de bedienden voor Lazarus en glimlachten naar hem voordat ze de kamer verlieten. Ten slotte, een De tengere, bejaarde bediende dekte één tafel. Hij pakte een beker en vulde die met wijn.

'Er komt een feestmaal?' vroeg Lazarus.

'Inderdaad; het uwe, meester Lazarus. Heeft u nog iets nodig?' Hij leek behoorlijk opgewekt. Hij streek met een handbeweging over de hele tafel. 'Ziet alles er naar uw zin uit?'

'O nee.' Lazarus schudde zijn hoofd, fronste zijn voorhoofd en bekeek het feestmaal aandachtig. Overweldigd door de overdaad. "Het is te veel. Ik ga dood. Moet ik dit allemaal opeten?"

'Inderdaad niet,' grinnikte de bediende, 'Eet alleen wat u wilt, Meester Lazarus. Als het u bevalt, staat uw plaats voor u klaar.' Hij gebaarde naar het bord en de beker, die er schijnbaar in verdrongen uit waren.

door de omringende gerechten.

Lazarus kwam aan bij de plek die hem was toegewezen en klaagde: "Maar er is zoveel. Er is genoeg voor velen. Misschien kunt u anderen ook laten eten, anders bederft het."

'O, het zal niet bederven, Meester Lazarus.' De bediende grijnsde. Hij keek over de tafel. "Morgen zullen we allemaal een feestmaal houden, ter ere van u. Mijnheer is in een opperbeste stemming en viert feest. En als u genoeg gegeten hebt, is de rest beloofd aan alle kasteelbedienden."

Wat viert hij?

"Hij eert u, Meester Lazarus."

"Ik? Waarom?"

'Welnu, ik mag dergelijke zaken niet bespreken, zelfs niet als ik zijn redenen ervoor zou kunnen vermoeden. Meester Lazarus, heeft u nog iets nodig?'

'Ik—nee. Dank u wel, meneer,' mompelde hij. De glimlachende bediende ging weg en liet Lazarus achter om bij zijn bord te bidden.

En even later, na zijn gebedskruis te hebben gekust, stormde Lazarus op tafel af en vulde zijn bord met porties van elk vleesgerecht. Hij genoot van elke hap – nooit, in zijn hele leven in de abdij, had hij zich kunnen voorstellen dat hij ooit aan zo'n voortreffelijk banket zou deelnemen. Terwijl hij at, dwaalden zijn gedachten af naar zijn jeugd in de catacomben – naar de vele keren dat hij

Zijn vader stond op wacht bij de deur terwijl hij kommen knapperig brood at, vergezeld van de kleine stukjes vlees of kaas die hij uit de refterkeuken wist te smokkelen – van de vele scriptoriumboeken die hij in het geheim las, waarin koningen, heren, kastelen en fantasierijke feesten werden beschreven – van het stiekem uit bed glippen en de wijnkelder in glippen om een sluwe, dikke monnik in opperbeste stemming te betrappen. Voor Lazarus leek het allemaal alsof het zich slechts avonden geleden had afgespeeld. En in een ogenschijnlijk bitterzoete zin voelde hij alsof Odino's vrolijke geest nog steeds om hem heen hing.

Pas toen ontdekte hij de oorsprong van de geest, die naast zijn bord stond in de vorm van een volle wijnbeker. Hij wenkte hem met woorden die vertrouwd maar toch oud waren: *'Drink geen water meer, maar een beetje wijn, vanwege je maag en je vaak voorkomende kwalen.'* De herinnering aan Odino's hartelijke lach galmde in zijn gedachten. Hij nam de beker, nam een slok en smakte met zijn lippen. Toen verscheen er een grijns op zijn gezicht. Hij hief de beker op, dronk hem in één keer leeg en zuchtte. Vervolgens keek hij naar het plafond en sprak Odino's geest toe: 'Het smaakt beter dan het ruikt.' Hij schonk zichzelf nog een beker in en trok een pauwenpoot af.

Terwijl het privéfeest voortduurde, tikte Lazarus op de kruik en spoelde hij bijna elke hap vlees weg met wijn, waarbij hij met elke seconde vrolijker werd.

Uiteindelijk lachte hij nergens meer om en ging hij een open dialoog aan met zichzelf en het eten.

Lazarus was dronken.

'Nu begrijp ik waarom je zo lachte toen je in de kelder was.' Met een brede grijns hief hij het plafond. 'Op jou, Broeder Odino, die in de hemel zijt. Er staat geschreven: *En niemand, Nadat hij oud had gedronken, verlangde hij meteen naar nieuw, want hij zei: "Het oude is beter."* Hij vulde zijn glas bij. Hij tilde zijn beker op, trok de rest van zijn pauwenpoot omhoog en tuimelde achterover van de bank op de grond. De wijn spatte over zijn shirt, waardoor het paars kleurde, en de beker rolde naar de hoek van de kamer. Nog steeds de grote drumstick in zijn hand, rolde hij op zijn zij en grinnikte dronken.

Lazarus zocht naar zijn beker en zag die in de hoek staan, naast wat leek op een platgetrapte, verrotte rat. Hij sprak de rat aan: "Je ziet er niet goed uit, mijn vriend; heeft broeder Clodius op je getrapt?" Hij grijnsde en snoof, terwijl hij zich onhandig op één arm liet steunen. "Meester Rat, wist u dat ik een vliegende man ben?" Lazarus spitste lui zijn oren, alsof hij een antwoord verwachtte. "Dus u spreekt geen vliegende mannen aan?" Er viel een stilte. "Nou, neem dan een hap hiervan," zei hij, terwijl hij de drumstick in de richting van de rat hield, "ik moet erop aandringen dat u iets eet. U lijkt een beetje... mager." Hij lachte en brabbelde wat onzin.

Lazarus kwam gedeeltelijk weer bij zinnen en probeerde op te staan, maar viel opnieuw. Hij mompelde: "Welnu, Meester Rat, als u het per se wilt weten, ik ben een man—vlieg—eh—vlieg—" Hij worstelde zich overeind en kreunde: "Ik kan niet—staan—" Uiteindelijk steunde hij op de tafel en staarde met een lege blik naar de muren. "Heb ik—een man-vlieg? Een man-vlieg—Lieve God."

Eindelijk herwon hij zijn evenwicht en strompelde langs de lange zijde van de tafel naar beneden, waar hij zich tegenaan leunde terwijl hij in een dronken roes wankelde. Hij kneep zijn ogen samen en keek verward om zich heen, alsof hij niet wist waar hij zich bevond. Zijn blik bleef hangen op de muur aan de overkant, waar de stenen in zijn diepe dronkenschap leken te ademen – in en uit te zwellen. Hij hief zijn drumstok op en sloeg ermee tegen de muur. 'Misschien kun je deze ook tot leven wekken?' Hij ging rechtop staan en berispte de muur: 'Ik heb je niet geroepen.' Hij wist heel goed dat de muur stil bleef staan – dat het enige dat ademde en zwelde zijn dronken zelf was – maar hij kon de verleiding van de geïmproviseerde belediging niet weerstaan, toen die eenmaal in hem opkwam. Hij snoof en liet zich op de grond vallen, starend in het niets.

Plotseling schrok Lazarus op toen een bekend geluid luider werd – een geluid dat leek op wat

leken op een naderende zwerm sprinkhanen. Hij klauterde onder de tafel, zijn ogen gericht op de voet van de achterwand, die onveranderd bleef staan, ook al hield het lawaai plotseling op. In de schaduwen onder de tafel draaide hij zijn hoofd naar de tegenoverliggende muur en zag een paar Blote voeten met zwarte, klauwachtige teennagels. De scherpe punten van de lange, gebogen nagels rustten gelijkmatig op de stenen vloer.

'Lieve God!' hijgde hij zachtjes, trillend van angst.

'Ja, beste vliegende man,' klonk een zachte stem, die van vele vrouwen tegelijk, 'ik ben uw lieve God.' De voeten marcheerden rond de tafel en plantten zich onder de bank, zo dichtbij dat hij er een uitgestrekte hand op kon leggen. 'Nu, wat moet ik met u doen, Meester Lazarus? Het lijkt erop dat u niet weet hoe u op de juiste manier dood moet zijn.'

Is het zo'n moeilijke aandoening om te begrijpen dat ik, en alleen ik, degene moet zijn die het je moet leren?' Lazarus bleef stil, maar volgde de voeten terwijl ze willekeurig langs de rand van de tafel liepen, af en toe even stilstonden voordat ze weer verder gingen.

"Uw feestmaal is een altaar vol dood. Kijk wat u hen hebt aangedaan: onthoofd, ontbeend, ingewanden eruit gerukt en verminkt, verbrand, gekookt en verscheurd. Hoort u hun geschreeuw, Meester Lazarus?"

Plotseling misselijk geworden, greep Lazarus naar zijn maag, maar merkte dat deze herhaaldelijk op en neer bewoog. 'Je hebt ze opgegeten. Hoor je hun pijn?' Overmand door hevige krampen ging hij liggen. Hij lag op zijn zij, zijn buik vasthoudend die elk moment kon openscheuren. Toen hoorde hij het: minuscule kreten die uit zijn maag kwamen – als het samengesmolten gekrijs van vele stervende muizen.

Weet u waarom ze schreeuwen, Meester Lazarus?

Lazarus keek om naar de plek waar de voeten voor het laatst hadden gestaan, maar ze waren verdwenen. Hij rolde achterover en zag Lucifaels gezicht boven hem hangen, zijn zwarte ogen brandden in zijn blik. Hij lag versteend.

'Omdat je weigerde het brood te eten! In plaats daarvan at je *hen op!*' gromde ze, 'Je hebt hun zielen opgegeten, Eljo! Ze haalde zijn oude, vlijmscherpe mes van bot tevoorschijn en streek er voorzichtig mee over zijn wang en lippen. 'Kom nu maar op deze tafel liggen!' Eten lag verspreid en borden kletterden over de plavuizen naast haar voeten terwijl ze met brede, doelbewuste zwaaien van haar armen de tafel afruimde – het eens zo elegante en voorname feestmaal van de edelman was nu gereduceerd tot niets meer dan onherkenbare en walgelijke hopen op een smerige vloer.

In een oogwenk stond ze nu buiten de tafel, waar hij haar voeten voor het laatst had gezien. "Kom! Ga op de tafel liggen; we zullen ze doen herrijzen – we zullen ze nieuw leven geven! Sta nu op!" Lazarus beefde onder de tafel terwijl hij naar haar lange, zwartgelakte tenen staarde. "Sta op, Meester Lazarus!"

[Einde hoofdstuk 14]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~